

CREATIUNEA SI CÁDEREA ÎN PÁCAT

În timp cee pregătesc aceste comentarii mă aflu în orasul Watsonville, din statul California. Dimineată am aflat că în noaptea aceasta a avut loc o tragedie într-un teatru din orasul Aurora, Colorado. Un om cu o mască de gaze pe față, a intrat în teatru și a tras în oameni. A omorât 14 persoane și a rănit cel puțin 50 de persoane. Presedintele Obama, care se afla în Florida în campanie electorală, a declarat: „Aceasta este confirmarea faptului că trăim într-o lume violentă care se află într-un război permanent”. Este interesantă declarația: o lume violentă, în război permanent. Acesta este o descriere exactă a lumii în care trăim. O lume în război. Oriunde ai locui, în Buenos Aires, în Rio de Janeiro, în Suri sau în Mexic, aceasta este o lume în război. Nu este vorba de un război cu tancuri și camioane, Orientul împotriva Occidentului, nici comunismul împotriva capitalismului. Este vorba de o luptă între bine și rău, între adevăr și minciună. Și cel mai uimitor este faptul că acest război nu este nici terestru, nici aerian, nici naval ci se desfășoară în mintea și inima fiecărei ființe umane. Lupta a început în cer și apoi s-a mutat pe pământ. Apocalipsa 12: 7-9 spune:

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, sarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înseală întreaga omenire, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.”

În acest studiu și în lumina textului pe care l-am citit, vom vedea cum acest conflict s-a mutat pe pământ. În primul capitol din Geneza se găsește naratiunea creației unei lumi perfecte. Și în capitolul 3 din Geneza este descris începutul arii lupte care a fost anunțat în Apocalipsa. Lupta pentru dominarea mintilor oamenilor, care are loc între Cristos și Inamicul nostru. Hristos care îl iubeste pe om și Inamicul care încearcă să distrugă credinciosia omului față de Dumnezeu și prin urmare, să-l distrugă pe om. Istoria începe așa: citim în Geneza 3:1

„Sarpele era mai sret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu să nu mâncați din totii pomii din grădina?”

În acest verset descoperim strategia principală a Inamicului. El nu se prezintă așa cum este în realitate ci se deghizează, se ascunde, se preface, disimulează și nu este ceea ce pare.

În acea epocă sarpele era creatura cea mai frumoasă a creației. Nu era animalul respingător pe care îl stim astăzi. Astăzi se târâste pe pânțele lui ca o consecință a blestemului care a căzut peste el de la intrarea păcatului în lume. Dar înainte, sarpele a fost un animal de o frumusețe extraordinară. De aceea Eva nu a avut nici un motiv să se

teamá sau sá fugá. Dusmanul párea sá fie prietenul ei. Prezenta sa era plácutá. Asa s-a întâmplat în grádina Edenului, asa a fost de-a lungul istoriei si cu sigurantá cá tot asa va fi si în zilele noastre. Scriptura ne spune cá diavolul, ca un leu care rácneste, dá târcoale si cautá pe cine sá devoreze. Apoi adaugá cá Satana se deghizeazá într-un înger de luminá.

De aceea, prietene, sá nu crezi cá daca în luptá veacului acestuia, dusmanul ar vrea sá te castige pentru cauza lui s-ar identifica cu numele lui adevárat. Nu! El ar luá o înfátisare fermecátoare si seducátoare. Poate sá apará sub forma unei teorii atrágátoare, unei filozofii uimitoare, unei religii fascinante sau chiar cu înfátisarea unui înger de luminá.

Versetul pe care l-am citit mai înainte ne spune ca Dusmanul nu se deghizeazá doar el, ci si scopurile lui. El nu i-a spus Evei cá intentiona sá o distrugá si sá aducá blestemul asupra generatiilor viitoare. S-a limitat la terenul religios, a folosit cuvântul lui Dumnezeu dar l-a schimbat si a încercat sá-i dea alt sens.

„oare a zis Dumnezeu cu adevárat: ‚Sá nu mâncați din toti pomii din grádina?´”

Dumnezeu nu spusese asa ceva. Dar dusmanul a modificat putin ceea ce Domnul a declarat. Foarte putin. Íti dai seama cá diavolul este religios, accepta cuvântul lui Dumnezeu, nu îl respinge, nu i se împotrivesc ci doar îl schimbá putin. Suficient pentru a sugera îndolialá: „Nu trebuie sá fii asa exageratá Eva, nu trebuie sá iei în serios Cuvântul lui Dumnezeu. Care crezi tu, Eva, cá este diferentá între pomul acesta si ceilalti pomi din grádina? Nu crezi cá, la urma urmei, toti pomii sunt la fel?

Ascultá si aduti aminte mereu de argumentul acesta pentru cá a apáru de mai multe ori de-a lungul istoriei si va apárea în continuare. Nu trebuie sá iei prea în serios Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie sá ai mintea deschisá. Dumnezeu nu se preocupá de detalii fára importantá.

Înregistreazá aceste argumente în mintea ta pentru cá vor fi folosite din ce în ce mai mult cu cât ne apropiem mai mult de sfârsitul istoriei acestui pámânt.

Vom trece la a doua parte a acestui studiu. Al doile pas al sarpelui, dupá ce a subminat încrederea Evei în cuvântul lui Dumnezeu, a fost sá o conducá la neascultare:

„Manâncá din pomul acesta; nu te teme, nu o sá ti se întâmple nimic. Sá mânânci o fructá nu este ráu din punct de vedere moral. Dumnezeu este atât de ocupat în Universul acesta vast încât nu are timp sá se preocupe pentru un detaliu atât de neînsemnat. Si Eva a început sa dialogheze cu satana despre fructul acesta. În aparentá, sarpele avea dreptate. Era vorba doar de o fructá. Dar era în joc adeváru, nu fructa.

Dragul meu, omului îi este foarte usor sá se lase orbit de teorii fascinante si sá uite adeváru simplu, asa cum este el prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu. În timpul marii lupte a timpurilor în care tráim, dusmanul va repeta aceastá strategie. Íi va face pe

oameni să creadă că Dumnezeu nu poate să se preocupe de detalii atât de „neînsemnate”, făcându-i să uite că nu detaliile se află în joc, ci adevărul.

Adevărul, prietene, este important pentru Dumnezeu. De ce? Pentru că tu esti important. Domnul ia foarte în serios adevărul pentru că te iubeste și cunoaste prejudecățile pe care le generează minciuna, reflectate atât în relațiile interumane cât și în caracterul oamenilor.

Dar pe fiintele umane le-a entuziasmat întotdeauna posibilitatea de a-L înlătura pe Dumnezeu din viețile lor. I-a fascinat ideea de a fi la fel ca Dumnezeu, de a-și controla deciziile vieții lor.

Și aici începem a treia parte a studiului: Geneza 3: 4-6

„Atunci sarpele i-a zis femeii: ‚Hotărât că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.‛

Și aceasta a fost prima încercare a ființei umane de a-și depăși limita de creață pentru a deveni divin. Aceasta este istoria noastră actuală. Acest pasaj din Sfânta Scriptură, oricât de demodat ar părea, totuși reflectă gândirea și acțiunile omului modern. Dumnezeu nu iese din discuția omului modern, din contră, este Conducătorul Suprem al vieții lui. În țările latine, 99 la sută din populație își afirmă credința în Dumnezeu; totuși doar 59 la sută a citit un pasaj din Scriptură. Dar ei confirmă credința lor în Dumnezeu. Mai puțin de 40 la sută din populație participă în mod regulat la biserică.

Anumite studii afirmă că doar 3 la sută dintre cei care mărturisesc că sunt creștini, sunt practicanți în realitate. Acesta este dumnezeul la care sarpele vrea să i se închine oamenii, un dumnezeu doar cu numele; un dumnezeu cu care ființa umană ar putea să se relateze fără să-și ia nici un fel de angajament.

De-a lungul secolelor, dușmanul a folosit diferite instrumente umane pentru a se opune supremației divine. Pentru Karl Marx religia era opiumul poporului, pentru Sigmund Freud credința era o formă de puerilitate, Charles Darwin care a căutat originea speciei umane în figura ridiculă a unui animal, Friedrich Nietzsche care a îndrăznit să declare că Dumnezeu a murit. Este adevărat că a făcut-o sub forma unei piese de teatru, dar așa a spus! Și ce să mai vorbim despre rationalism, care l-a indus pe om să-și divinizeze propria capacitate de a gândi. Sau ce să spunem despre tehnologie, care îi oferă omului atâtea obiecte minunate: computerul, telefonul mobil, aeronavele cu sistem de propulsie, călătoriile spațiale și toate acestea doar pentru a ajunge la concluzia că Dumnezeu este prescriptibil.

Întrebarea mea este următoarea: mai are nevoie omul să-L caute pe Dumnezeu în acest secol al tehnologiei? Aceasta este întrebarea pe care si-o pune fiecare ființă umană. Si omul este confuz. Aleargă dintr-o parte în alta în căutarea răspunsului la această întrebare. Trăiește preocupat de statutul său de organism pierdut în spatiu. De aceea este necesar creationismul. Acceptarea existentei unui Dumnezeu Creator care îi dá sens vietii mele pe acest pământ.

Acum vom trece la partea a 4 a a studiului nostru. Vom vorbi despre consecintele păcatului. Atâta timp cât Adam si Eva au avut încredere în Creatorul lor au trăit în siguranță si armonie. Dar când au permis ca îndoiala si disperarea să pună stăpânire pe ei, au căzut în disperare, sentimente de vivovátie, de teamă. S-au ascuns de prezenta Creatorului lor.

Dumnezeu ar fi putut să-i abandoneze în mâna destinului trist pe care ei si l-au ales, dar El nu a făcut asa ceva. Ci a plecat în căutarea fiilor pierduti. Si i-a găsit cuprinsi de singurátate, în noaptea întunecată a păcatului lor, si i-a chemat pe nume.

Acum ajungem la un punct interesant. În primul rând apare judecata de cercetare: Dumnezeu îi pune câteva întrebări omului: Cine ti-a spus că esti gol? Ai mâncat din pomul din care ti-am spus să nu mânânci? Aceasta este prima judecată de cercetare din Biblie. Si stii de ce? Pentru că nu poate să existe condamnare fără cercetare. Dar există ceva si mai frumos. În fata disperării omului, după ce acesta a fost confruntat cu păcatul său, si înainte de condamnarea lui, Dumnezeu i se adresează sarpelui. Gásim textul în Geneza 3:15:

„Vrájmásie voi pune între tine si femeie, între sámânta ta si sámânta ei. Aceasta îți va zdrobi capul si tu îi vei zdrobi cálcâiul.”

Aici este vorba despre prima profetie care anuntă prima venire a lui Isus pe pământ pentru a-l salva pe om. Isus urma să fie sámânta femeii, acesta era speranta pentru păcátos. Acesta este harul, nu putea să se facă condamnarea fără ca mai întâi să fie prezent harul mântuitor.

Acesta este Dumnezeul iubirii atât de minunat pe care îl avem.

Si acum ajungem la finalul studiului nostru. Vom discuta în continuare despre harul mântuitor al lui Isus. Este interesat de remarcat faptul că în Geneza găsim 3 teme foarte bine diferite: creatinunea, evanghelia harului si condamnarea pe care, din nefericire, păcatul a adus-o fiintei umane. Condamnarea nu este decât rezultatul natural al păcatului.

Dacă mergem la cartea Apocalipsei, ultima carte a Bibliei, găsim încă odată aceste trei teme, mai ales în Apocalipsa 14: 6-7 care anunta venirea unei rámasite pentru a predica ultimul mesaj de salvare a lumii. Si textul spune asa:

„si am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vesnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei

semintii, oricărei limbi si oricarui norod. El zicea cu glas tare: , Temeti-va de Dumnezeu si dati-I slavá, căci a venit ceasul judecátii Lui; si închinati-vá celui ce a făcut cerul si páământul, marea si izvoarele apelor. ’’

Ti-ai dat seama cá rámásita, simbolizată prin acest înger, are Evanghelia Vesnicá? Evanghelie înseamnă vestile bune ale mántuirii. Această rámásită predicá ora judecátii si a condamnării, si le cere oamenilor sá I se închine celui care a făcut cerurile, páământul si toate lucrurile care se aflá pe ele. Nu este admirabil acest lucru? De ce crezi cá Creatiunea este subliniatá la sfârsitul istoriei? Pentru cá este tema care va fi atacată, desfiguratá, distorsionată chiar de către cei care se numesc crestini. Si va cádea în mâinile inamicului uitând ceea ce ne învatá Cuvântul lui Dumnezeu, încercând sá rationeze, sá justifice si sá argumenteze, cazând în acest fel pe terenul alunecos al evolutionismului teist care îl acceptá pe Dumnezeu ca fiind Creatorul dar în acelasi timp acceptá evolutionismul. Dumnezeu a creat materia, a lásat-o acolo si materia a început sá evoluteze.

Noi, ca popor al lui Dumnezeu din timpul sfârsitului, trebuie sá predicám harul minunat al lui Cristos, salvarea fiintei umane. Trebuie sá predicám judecata. Omul poate sá accepte sau sá nu accepte harul, dar într-o zi va fi tras la răspundere. Trebuie sá predicám Creatiunea asa cum este relatată în cartea Genezei.

Domnul sá te biencuvânteze!